

Getuigenverklaring J.E.E. Keunen

Mijn naam is Jan E.E. Keunen. Ik heb in februari 2005 prof.dr. A.F. Deutman opgevolgd als afdelingshoofd oogheelkunde van het UMC St. Radboud in Nijmegen Ziekenhuis en ben sindsdien daar werkzaam.

Na mijn indiensttreding heb ik de heer Sassen voor het eerst ontmoet. Bij de heer Sassen was sprake van een zwelling onder het oogbindvlies. Het was mij duidelijk dat het naar alle waarschijnlijkheid om een plombe ging, gezien de eerdere netvliesoperatie door prof. Deutman in 1992. Maar het is zonder te weten welke type plombe bij de operatie was gebruikt niet mogelijk om te visualiseren om wat voor soort plombe het ging. Dit stond ook niet in het dossier vermeld.

Omdat bij verwijdering van een plombe – ongeacht het type plombe – een risico bestaat op een recidief netvliesloslating en andere ernstige complicaties als blindheid ten gevolge van een peroperatieve perforatie van de sclera dient er een afweging te worden gemaakt tussen de ernst van de klachten en het risico bij het verwijderen van een plombe (ongeacht welk type) op een recidief netvliesloslating. Oogartsen zijn in het algemeen terughoudend met verwijdering van plombes vanwege de risico's die aan een dergelijke operatie zijn verbonden. Met name bij patiënten met hoge bijziendheid (zoals de heer Sassen), die nog veel meer kans op complicaties hebben. Bij patiënten met vergelijkbare problemen wordt altijd een afweging gemaakt (en met de patiënt besproken) tussen de risico's van verwijdering en de ernst van de klachten. Dit beleid is in lijn met wetenschappelijke literatuur, zelfs de meest recente wetenschappelijke literatuur die is gepubliceerd over de verwijdering van plombes.

Ik heb dan ook de mogelijkheid van een operatie om de plombe te verwijderen en de daaraan verbonden risico's uitgebreid met de heer Sassen besproken. Ik heb de mogelijke operatie tot in detail met hem doorgenomen. Op basis van de afweging tussen zijn klachten op dat moment en de risico's van een operatie zijn wij *samen* tot de conclusie gekomen dat een operatie op dat moment niet de voorkeur had. Toen de heer Sassen's klachten progressief werden omdat de plombe zich geleidelijk naar buiten werkte is hij geopereerd door dr. Tilanus. Na deze operatie is inderdaad, zoals ik de heer Sassen al had voorspeld, een recidief netvliesloslating opgetreden. Dit bevestigde mijn eerdere inschatting dat het risico op een recidief netvliesloslating bij verwijdering van de plombe bij de heer Sassen groot was. Ik heb de heer Sassen in 2005 dus niet kunnen informeren over de aanwezigheid van een Miragel plombe door Deutman in 1992 geplaatst op zijn oog, simpelweg omdat het type plombe niet in de status stond genoteerd en ik het type plombe door het oogbindvlies niet kon visualiseren (alle types plombe hebben de kans om zich naar buiten te werken). Welk type plombe gebruikt was, is ook niet doorslaggevend omdat het medisch beleid afhankelijk is van vele factoren zoals ik hiervoor heb aangegeven.

Een aspect dat in het lijvige juridische dossier nauwelijks ter sprake is gekomen, is dat al met al de heer Sassen volgens mij van geluk mag spreken dat hij na de netvliesloslating in 1992 nog steeds kan zien met dat oog, dankzij de behandeling van Deutman en de andere artsen in het Radboud ziekenhuis en zelfs dankzij de Miragel plombe die door Deutman is gebruikt! De Miragel plombe heeft er mede voor gezorgd dat het netvlies weer ging aanliggen. Een netvliesloslating is moeilijk te behandelen bij patiënten die – net zoals de heer Sassen – sterk bijziend zijn. De harde oogrok van een bijziend oog is erg dun, hetgeen de operatie bemoeilijkt. De keuze van Deutman voor een Miragel plombe was in 1992 zeer begrijpelijk en verstandig. Bij gebruik van de soepele Miragel plombe was de kans op een peroperatieve perforatie in de sclera van het oog kleiner vergeleken met het gebruik van andere typen vormvaste plombes. De Miragel plombe was in die periode (ik was in die tijd in het UMC Utrecht werkzaam als vitreoretinaal chirurg) een uitkomst voor moeilijke netvliesoperaties en 'state of the art'.

Voor de eerste afspraak met de heer Sassen is mij door collegae gezegd dat de heer Sassen een patiënt was die veel vragen stelde. Om die reden heb ik altijd extra tijd ingepland voor zijn consulten. Tijdens de consulten heb ik altijd uitvoerig de medische status, de mogelijke behandelmethoden en de daaraan verbonden risico's met de heer Sassen besproken. Tijdens de consulten heb ik altijd het idee gehad dat de heer Sassen en ik na alle afwegingen uiteindelijk op dezelfde lijn zaten. We maakten de beslissingen voor zijn behandeling steeds samen. Er was nooit enig verschil van inzicht over de te gebruiken behandelmethode. Ook heeft de heer Sassen nooit bij mij aangegeven dat hij het niet eens was met de door mij voorgestelde gang van zaken. De heer Sassen is ook nog steeds onder behandeling bij mijn collega dr. Tilanus. Om die redenen vind ik het opvallend dat hij een gerechtelijke procedure is gestart zonder vooraf of tijdens de procedure een gesprek te voeren met zijn behandelend oogartsen over de juridische geschilpunten. De heer Sassen en ik komen elkaar soms tegen; bij die gelegenheden hebben wij prettige gesprekken en begint de heer Sassen niet over de procedure die hij aanhangig heeft gemaakt.

Wat ik wil verklaren is dat de heer Sassen altijd welkom is voor een gesprek met mij en/of al zijn andere behandelend oogartsen over zijn klachten inzake zijn behandelingen, zodat wij nogmaals het behandeltraject kunnen doornemen en toelichten.

Ik ben bereid het bovenstaande onder ede te verklaren.

Prof.dr. J.E.E. Keunen, oogarts

Datum:

Plaats:

Nydeg

23.9.2014